

Pigen uden hænder

Fra Leif Varmark: *Flere Kvinde-eventyr. København: Politisk Revy, København, 1995.*

Det var en konge, der havde en datter, og dronningen var død. Så en dag går datteren ude i haven og prøver sin mors kjoler og dragter, og det ser faderen oppe fra vinduet. ”Det var dog utroligt, som du ligner din mor,” siger han, ”jeg får helt lyst til at gifte mig med dig”- ”Jamen, det må du da ikke,” siger pigen. Men faderen bliver ved med at presse hende og trænge ind på hende, og til sidst flygter hun ud i skoven.

Så bliver kongen sur og bestemmer, at der skal arrangeres en stor klapjagt efter hende, og der bliver samlet en masse skytter og klappere og hunde, og de går så ud i skoven for at lede efter hende. Hundene styrter afsted, og det varer da heller ikke længe, før de løber hen til et træ og bliver stående der og gør af fuld hals. Så sender kongen tre af sine tjenere hen for at se, hvad det er for noget, og så opdager de jo pigen oppe i toppen af træet.

”Åh nej,” siger hun, ”I må ikke sige til min far, at jeg sidder her.” Så bliver tjenerne enige om ikke at sige noget, for de kunne jo godt lide pigen, og så får de hundene væk og går hen til kongen og siger: ”Det var bare en krage, der sad oppe i et træ.” Næste dag arrangerer kongen igen en klapjagt efter hende, og lige så snart hundene er sluppet løs, så styrter de afsted og hen til et træ, hvor de standser og gør af fuld hals. Så sender kongen igen tre tjenere hen for at se, om Prinsessen er der, og det er hun jo. Men så får hun også overtalt dem til at tie stille med det, og så går de tilbage til kongen og siger: ”Der var bare en krage oppe i et træ.”

Men kongen er stadig ikke tilfreds, og den tredje dag jager han efter hende igen, og hundene de styrter igen hen til træet. ”Nå, nu må jeg vise hellere selv kigge lidt på den krage,” siger kongen, og så går han derhen og opdager sin datter oppe i træet. Så råber han op til hende: ”Nå, kommer du så ned og gifter dig med mig?” - ”Nej, det vil jeg ikke,” siger hun. Så sender han tre af sine tjenere op i træet efter hende, og da hun kommer ned, så tager han hende og skærer hendes arme og bryster af.

”Nu kan du gå pokker i vold,” siger han, og så går han hjem med hele jagtselskabet.

Så går hun afsted og går hele dagen, og henad aften kommer hun til udkanten af skoven, og der ser hun et kongeslot med en dejlig have, og der er en masse frugttræer med bade æbler og pærer og alting. ”Åh, hvor er jeg sulten,” siger hun, ”bare jeg dog kunne få et par æbler og spise.” Så går hun lidt langs havegærdet og kommer til en låge, og da hun går hen imod den, så åbner den sig for hende. Og da hun kommer ind og går hen mod et træ, så bøjer det sig ned til hende, så hun kan nå æblerne med munden. Så spiser hun lige så mange æbler, som hun kan, og da hun går tilbage til skoven, så rejser træet sig op igen, og lågen lukker sig efter hende.

Så om morgenen der kommer gartneren ned, og han kan med

det samme se, at der mangler nogle æbler. Så går han op til kongen og siger: ”Der har været tyve i haven i nat. Der mangler nogle æbler på et af træerne.” Så siger kongen: ”I aften når du er færdig med dit arbejde, så skal du strø sand ved træet og rundt omkring i haven.” Så gør gartneren det, og pigen kommer jo igen

om natten, og ligesom sidst åbner lågen sig og træet bøjer sig ned til hende, og da hun har spist sig mæt, så rejser træet sig op igen, og lågen lukker sig efter hende.

Så kommer gartneren om morgenen og skal se, om der er sket noget, og han finder jo også hendes fodspor i sandet. Så går han op til kongen og siger: ”Tyven har været her igen i nat, og det ser ud til at være en kvinde med fine sko på.” – ”Det var da mærkeligt,” siger kongen, ”nu sætter vi en soldat på vagt ved alle træerne i haven, og jeg vil selv stå ved det der æbletræ.” Så kommer pigen igen om aftenen, og kongen står jo der og ser, hvordan lågen åbner sig for hende og hvordan træet bøjer sig ned til hende. Så da hun har spist sig mæt og træet rejser sig op igen, så springer kongen frem og snupper hende. ”Hvad er du for en, der går og stjæler mine æbler,” siger han, og så fortæller hun hele sin historie om faderen, der har skåret hendes arme og bryster af, fordi hun ikke ville have ham, og nu er hun jaget bort og har ingen steder at være. Så siger kongen: ”Kom du bare her, du kan være hjemme hos mig,” og så tager han hende med op på slottet, og efterhånden kommer han til at synes så godt om hende, at han vil gifte sig med hende, og det vil hun også godt. Så drikker de bryllup, og så er hun dronning.

Da de så har været gift et stykke tid, så kommer der bud om, at kongen skal stille med nogle hjælpetropper og hjælpe en anden konge i krig, og mens han er borte, så føder dronningen to drengebørn, og hun skriver straks et brev til kongen for at fortælle ham det. Men så kommer budbringeren forbi den by, hvor kongens mor bor, og hun passer ham op og får ham indenfor og giver ham en sovedrik, og da han er faldet i søvn, så undersøger hun budbringerens taske og finder brevet. Så river hun det i stykker og skriver et andet, hvor der står, at dronningen har født to hundehvalpe, og det lægger hun ned i tasken i stedet for. Så får kongen jo det brev og bliver helt forfærdet, men han skriver alligevel tilbage, at de skal sørge godt for både hans kone og hundehvalpene, indtil han kommer hjem. Så ska! budbringeren igen gennem den by, hvor kongens mor bor, og hun får igen fat på ham og giver ham en sovedrik, og så skriver hun et nyt brev, hvor der står, at de skal brænde både dronningen og børnene, før han kommer hjem. Der syntes folkene på slottet jo ikke om, for de holdt meget af dronningen, så de lader både hende og børnene leve videre. Men et stykke tid efter kommer der bud om, at kongen snart kommer hjem, og så tør de ikke lade hende være der længere. Så binder de børnene fast på ryggen af hende, og sender hende ud i skoven, hvor hun kom fra.

Så går hun rundt der i flere dage og lever af at gnave barken af træerne, men børnene får jo ikke noget. Så en dag kommer hun til en stor å, hvor der er en bro over, og ovre på den anden side står der en gammel mand. Så da hun er kommet over broen, så tager den gamle hendes børn og kaster dem i åen. ”Åh, nej, mine stakkels børn.” råber hun, og så siger den gamle: ”Du kan jo bare samle dem op igen.” – ”Det kan jeg ikke, for jeg har jo ingen arme.” ”Jo,” siger den gamle, ”bare gør det alligevel.” Så prøver hun at gribe ud efter børnene, og straks vokser der to arme ud på hende, og hun får også hevet børnene op på land. Så siger den gamle: ”Giv nu dine børn noget at spise.” -

”Det kan jeg ikke, for jeg har ingen bryster.” – ”Jo, gør det bare,” siger han, og i samme øjeblik, hun lægger børnene til, så vokser der to nye bryster ud på hende. Så siger den gamle: ”Nu kan du gå med mig hjem og passe huset for mig,” og så var hun der med sine børn i syv år og havde det godt.

Nå, men dengang kongen var kommet hjem fra krigen, så kunne han jo ikke forstå, hvor hans kone var blevet af, og så går han ud for at lede efter hende. Han går rundt i skoven i syv år og kommer også til åen

med broen, og til sidst kommer han til den gamle mands hus. Så går han derind og ser sin kone, men han kan ikke kende hende, fordi hun har fået arme og bryster i mellemtiden. Hun kan jo godt kende ham, men hun er jo lidt bange for ham, så hun lader som ingenting. Så laver hun noget mad til ham, og da han har spist, så lægger han sig til at sove. Så på et tidspunkt falder dynen af ham, og så siger hun til en af drengene: ”Gå hen og læg dynen på din far,” og da han hører det, så kan han kende hende igen. Så tager han hende og drengene med tilbage til slottet, og der lever de den dag i dag i herlighed og glæde. Men hans mor blev sat i en spigertønde og trimlet omkring så længe, at der ikke var en blodsdråbe tilbage i hende.